

XIII. ÉVF. 1912. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Templomberendezési Műintézet Részvénytársaság

Selmezbánya.

Azon nagy sikerek, melyeket **Krause József szobrász** templomberendezéseivel elért, megértették azt a meggyőződést, hogy ezen műiparág fejlesztésével sok külföldre vándorló millió maradhatna itthon. — Krause most selmezbányai műhelyében 30—40 emberrel dolgozik. Ha 300—400 emberrel állhatna munkába, el volna érhető a magasztos cél.

Evégből alakult meg a fentnevezett részvénytársaság. Működési körét a képzőművészet mind a három válfajára óhajtja kiterjeszteni, t. i. az

építészetre, festészetre és szobrászatra.

A részvénytársaság nem kíván áldozatot a pártolóktól. Észszerű üzleti haszon biztosításával 1000 drb egész, 1000 drb fél és 4000 drb negyed, névre szóló részvény kiadása által **500.000** korona alaptőkével alakul meg. A részvények ára **200** korona. A részvényjegyzők kötelezőleg kijelentik, hogy a «**Templomberendezési Műintézet Részvénytársaság**» megalakulásához azon esetben is hozzájárulnak és a részvényjegyzést magukra nézve kötelezőnek elismerik, ha a társaság **250.000** korona alaptőkével alakíttatná meg.

Az alapítók közt a következő bizalomkeltő és garanciát nyújtó nevekkal találkozunk: gr. Wilczek Frigyes főispán, Horváth Kálmán polgármester, Bóthy László prépost-plébános, Czobor László képviselő, gr. Somssich Ödön nagybirtokos, Szokolyi Alajos nagybirtokos stb.

Az alapítók csak azon összegekért vállalnak felelősséget, melyek a Selmezi Takarékpénztár R.-T., Selmezi Népbank R.-T., avagy a Selmezbányai Kereskedelmi és Hitelintézet R.-T.-nél fizettetnek be.

Mindezek alapján bátran merjük ajánlani m. t. olvasóközönségünknek a részvények vásárlását, de főképen az itt eszközlendő templomi megrendeléseket.

ÖRÖKIADÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Reviczky Aladár C. M.*: A boszniai templomokért. — *Tiefenthaler József*: Oltáriszentség és a XI. katolikus nagygyűlés (folytatás). — *Sik Sándor*: XIV. Zsoltár. — *Klett István S. J.*: A legméltóságosabb Oltáriszentség és a gyermekek. — *A. M.*: Legenda. — *R. A.*: Fölséges jelenetek. — Szentatya vigasza. — *Révai Olga*: Hideg téli éj. — Gyakori szentáldozás. *Rovatvezető: Reviczky Aladár* főmunkatárs. *Dr. V.*: Zichy Nándor gróf és a szentáldozás. — Eucharisztikus gyermekszövetség. — Az Úr nagy kívánsága. — Oltáriszentség katekizmusa. — Gyermekvilág. *Rovatvezető: Dr. Syllaba Emil. R. A.*: «Csak az édes Jézust kérem». — Hálaadó szentséglátogatás. — Huzzuk ki a szegeket Jézus kezéből és lábából. — Rőptében a nagy világ körül. — Lelki gyakorlatok — Irodalom. — Egyesületi élet. — Telefon-pósta. — Kimutatások.

A boszniai templomokért.

Reviczky Aladár C. M. a Budapesti Középponti Oltáregyesületnek 1912. jan. 19-iki munkaóráján az összegyűlt egyleti hölgyeknek a fenti címen a következő előadást tartotta:

Mélyen tisztelt hölgyeim!

Most, midőn az eucharisztikus Úr Jézusért dolgoznak a szegény templomok részére, a legmegfelelőbb milieuban tarthatom meg előadásomat a boszniai templomok fölségélyezéséről a m. t. elnöknőnek, Pallavicini őrgrofnő ő excellenciájának kegyes fölszólítására.

Köztudomású dolog, hogy Bosznia és Hercegovina lakóainak csak egynegyed része katolikus, vagyis ezen országok 1,850.000 lakósa közül a katolikusok száma 450.000. Ezen katolikusok nemcsak a pogány törökök s az eretnek szerbek között való szétszórtságuk miatt sajnálatra méltók, hanem azért is, mert ők a legszegényebbek, a legnyomorultabbak. A legutóbbi éhség alkalmával is ők szenvedtek a legtöbbet. Ezen szegény népnek szegény a papsága is, szegények a templomai is. A papság főnntartásáról a népnek kellene gondoskodni, de hogyan gondoskodják, mikor neki sincs meg a mindennapi kenyere? Természetes, hogy szegény papságnak és szegény népnek szegény a temploma is.

Hogy mily nagy a szegénység, arról annak, aki azt nem látta, alig van fogalma, miként egy odavaló plébános írja. Vannak olyan községek, hogy egyáltalán nincs még csak kápolnájuk sem s a hívek hónapokon, sőt éveken át nem járhatnak templomba. Van nagyon sok olyan község, hol van ugyan kápolnának nevezett helyiség, de az inkább istállónak néz ki. Néhány szál deszkából összerótt pajta, vagy katonai barakk szolgál az ég és

föld királyának, az eucharisztikus Úr Jézusnak lakóhelyül: Ilyen templomokban öröklámpa nem ég, mert nincs pénz az olajra, s ha volna is és égne is a lámpa, csakhamar kioltanák lángját a faburkolat hasadékain besüvítő szelek és viharok. Ilyen templomokban a miseruhák rongyosak, piszkosak, mert újakra nem telik, a fehéreneműek szétfoszlottak, a kehely és ciborium oly rossz állapotban vannak, hogy teljesen méltatlanok az Úr szentséges testének és vérének befogadására és megőrzésére, a templomi egyéb felszerelések oly hiányosak s kopottak, rozogák, hogy valóban csak röstelkednünk lehet, hogy ezen állapotok testvérországainkban még mindig egyre tartanak.

S mélyen tisztelt hölgyeim, ez a nagy nyomor nemcsak egy-két, hanem számtalan boszniai és hercegovinai községben kiáltoz sürgős segítség után.

Önök, kik az Úr Jézusért lelkesülnek, kiknek szívét azon szeretetteljes vágy emészti, hogy az eucharisztikus Úr Jézus ne legyen sehol szegénységben, ne legyenek rongyos, piszkos miseruhák s egyéb egyházi ruhák az Úr házaiban, Önök, mélyen tisztelt hölgyeim, apostolkodjanak, hogy testvérországainkban ezen miserábilis állapotok mielőbb megjavuljanak.

A boszniai katolikusok megérdemlik, hogy részvétellel, szeretettel viseltessünk irántuk és segítsünk, rajtuk és pedig, mert *hithűek* s a szerb propaganda összes csábításainak ellenállnak és *vallásosan élő hivei* az egyháznak, sőt nagy azok száma, kik valódi *eucharisztikus életet* élnek. P. Puntigam írja, hogy a bosnyákok közt igen terjed a gyakori szentáldozás és Jézus szívének tisztelése. Egy buzgó plébános szintén arról értesít, hogy misszióterületén a hivek nagy buzgalommal járulnak gyakran a szent gyónáshoz és áldozáshoz.

Az ilyen népet Krisztushoz kell emelni s mindenképen segítségére lenni, hogy vallásosságát gyakorolhassa és lelki élete öntudatos és tökéletes legyen. Ehhez a főnséges lelki kulturához Önök is hozzájárulhatnak, m. t. hölgyeim. A szeretet találékony. Önöknek is meg kell találni azon utat, melyen haladva a bosnyák elhagyatott, szegényes templomokhoz érnek, melyeket, remélhetőleg, föl fog ékesíteni szorgos kezük.

Kettőért esedezem.

Ha dolgoznak hazánk szegény templomai részére, meg ne feledkezzenek a testvérországok szegény templomairól sem. Ajánljanak föl oda is egy-egy darabot.

Másodszor buzgóságukhoz intézem esdő szavaimat s kérem Önöket, kegyeskedjenek a Budapesti Középponti Oltáregyesület nevében az egyes plébániai és szerzetes-templomok előljáróit fölkeresni, hogy ők mindazon egyházi szereket és ruhákat ajándékozzák oda a boszniai templomok részére, melyeket már nem igen használnak, de amelyek a szegény bos-

nyák misszióterületeken talán még igen jól használhatók lennének. Talán az Önök jelenlétében átnézhetnék a lelkész urak a sekrestyét és raktárt és mindjárt elküldhetnék a kapott tárgyakat az Egyesületnek, honnan rendeltetési helyeikre juttatnák. (Igy tehetnének a vidéki oltáregyleti tagok is saját plébániáikon, hasonlóképen a lelkész urak, kik egyenest Boszniába küldhetnék ajándékaikat: Érseki szeminárium, Sarajevo, Bosznia, honnan a szegény templomoknak szétosztatnak. *Szerk.*)

S miután a papság oly szegény, hogy könyveket nem vásárolhat s így nem képezheti magát, nagyon üdvös dolgot végeznének m. t. hölgyeim, ha a plébános urak és a szerzetesházak főnökeitől a már nem használt latin, német és szláv nyelvű könyveket, vagy az ilyen kettős példányokat a bosnyák papok részére szintén elkérnék.

A szeretetnek ezen szívből fakadó, kedves megnyilatkozásai nagy örömet szereznek az eucharisztikus Úr Jézusnak, ki az ítélet nagy napján azt fogja Önöknek mondani: «Koldus voltam Boszniában és ruháztatok engem, most én ruházlak föl titeket a dicsőség palástjával, menjetek be Uratok örömébe!»

Oltáriszentség és a XI. katolikus nagygyűlés.

(Folytatás.)

AXI. KATHOLIKUS NAGYGYŰLÉS harmadik napján, november 14-én, a budapesti egyetemi templom valamiféle őskeresztény jelenetnek volt a tanúja. Egy kis *zsinat* folyt itt le. Az Úr szőlőjének hivatott munkásai tanácskoztak és *terveket kovácsoltak* arról, hogy miképen kell az Oltáriszentséget hitéletünk és kath. köztevékenységünk középpontjává tenni. Ma már mindenféle megérlelődött az a meggyőződés, hogy a gyakori szentáldozás nélkül a kath. hitélet és tevékenység fölvirulását hiába várjuk. Ez az a kovász, amely életet, növekedést van hivatva önteni a tespedő katolikus népekbe.

A gyűlésen *Majláth Gusztáv gróf püspök* elnökölt. A padsorokat és üléseket dr. Glattfelder Gyula megyés püspök, dr. Kohl Medárd és Fehér Antal fölszentelt püspökök és vagy 300 pap foglalta el. Először Klinda Teofil kanonok kitette a legméltóságosabb Oltáriszentséget, majd áldásadás után elvitte a templomból s csak azután nyitotta meg az elnöklő püspök a szokatlan gyűlést. A lángeleklő püspök jól érti a módját annak, hogy miképen kell minden tettünket vonatkozásba hozni az Oltáriszentséggel és erre páratlan közvetlenséggel ad gyakorlati tanácsokat.

Első szónok *dr. Mihályfi Ákos* egyetemi tanár volt. «Az Oltáriszentség a lekipásztori életben» címen szólt a hallgatókhoz, kik feszült

figyelemmel hallgatták gyönyörű és komoly szavait. Tudásával és papi lelkesedésének tűzével mélyen meggyőzött mindenkit arról, hogy az Oltáriszentség a gyakori szentáldozás szolgálatában az az orvosság, mellyel a szentatya nagy irányelvét: omnia restaurare in Christo — mindent megújítani Krisztusban, meg lehet valósítani. Igazán a Szentlélek vezette a pápát, Krisztus földi helytartóját, midőn irataiban a gyakori szentáldozás terjesztését teszi a lelkipásztori működés középpontjába.

Ebben az értelemben kell venni a Miatyánk kérését is a mindennapi kenyérről. A jövő sikeres lelkipásztorkodás programmpontjai legyenek tehát:

„Elször is sokat beszéljünk a szentáldozás nagy kegyelmeiről és áldásairól, a belőle meríthető vigaszcól, örömről, arról a módról, mellyel szentáldozásból minél több kegyelmet s vigaszt meríthetünk. Másodszor könnyítsük meg a híveknek a szentáldozást. Ne kössük annak kiszolgáltatását merev formákhoz, például, hogy csak mise alatt, vasárnap csak nagymise alatt áldoztatunk. Ha sok a gyónó, minden órában legyen áldoztatás. Vasárnaponkint ott, ahol csak egy pap van, nyujtson ez arra alkalmat, hogy a hívek már kora reggel megáldozhassanak. Tegyük lehetővé a gyermekeknek és betegeknek is, hogy minél gyakrabban áldozhassanak. A gyermekeknek a szellemi fejletlenség, a betegeknek a jejunió sacramentale ne okozzon nehézséget. Maga a Szentszék nyujtja nekünk a példát, hogy a szentáldozás körül nagylelkűek legyünk és ne szűkkeblűek.

Ami a gyermekek gyakori áldozását illeti, igyekezzünk eloszlatni a szülők idegenkedését a gyakorlatot illetőleg; értessük meg a szülőkkel, hogy gyermekeik tisztaságát, jövőjét, boldogságát misem biztosíthatja jobban, mint a gyakori áldozás által megerősített kegyelmi élet. Mutassunk rá a mai kor megsokasodott veszedelmeire, amelyeknek még a szülők nem voltak kitéve, — ezek a veszedelmek teljesen igazolják az új gyakorlatot.

De főleg könnyítsük meg a híveknek a gyakori szentáldozást azáltal, hogy gyakran nyujtunk alkalmat a szentgyónáshoz».

Dr. Babura László lelkiigazgató Prohászka emlékeztető ragyogó ékesszólással lelkesítette a papságot az Eucharistia-Társulat fölkarolására. Ami a hívek számára az Oltáregyesület, az a papság számára az Eucharistia-Társulat. Az Oltáriszentség az erő és öröm forrása, azért csak az a papi működés lehet sikeres és szereshet igazi örömet és boldogságot a lelkipásztornak, mely erejét és munkakedvét a szentségi Jézusból meríti. Tehát sokat időzzünk az Oltáriszentség előtt, minden működésünk onnan induljon ki és oda térjen vissza. Ezt akarja, erre akar vezetni az Eucharistia-Társulat.

Utolsó szónoknak *dr. Galcsék György* apátkanonok maradt. Az oltáregyletekről szólott rendkívül praktikusán s azért beszéde nagyon érdekli az «Örökimádás» olvasóközönségét. Előbb kifejti röviden az oltáregyesület kettős célját: *a)* szegény templomok fölségítését és *b)* az Oltáriszentség iránti tiszteletet, a gyakori szentáldozást terjeszteni. Bővebben csak az oltáregyesületek utóbbi céljáról beszélt. Ezen cél elérésének egyik legfontosabb eszköze a havonkinti *imaóra pontos betartása*. Pedig itt sok a nehézség, sok az akadály. Az ideális helyzet természetesen az lenne, ha a hívek úgy osztanák föl maguk közt a napokat és heteket, hogy a szentségi Jézus sohase legyen imádó nélkül. De ennek a megvalósítása majdnem lehetetlen. Épen azért használatba hozták az oltáregyletek a *közös imaórák* különféle válfajait.

1. Legegyszerűbb mód abban áll, hogy kiteszik az Oltáriszentséget és a tagok csendben, egymagukra hagyatkozva elmélkednek. Ezt a módot csakhamar megunják a hívek azon egyszerű oknál fogva, mert nem tudnak elmélkedni.

2. Lehet úgy is megtartani a közös imaórát, hogy valamely könyvből, pl. szent Alfonz «Szentséglátogatások könyvé»-ből olvasnak és azon egy kissé elmélkednek. A munkától elfáradt népnek ez is nehéz és untató.

3. Sokkal tökéletesebb az úgynevezett «szent óra», amelynek a budapesti Örökimádás templomában szoktak lenni. Az egész óra föloszlik négy negyedórára. Az első három negyedóra mindegyikén ének, nyolcperces beszéd és öt pernyi elmélkedés tartja elfoglalva a híveket. A negyedik negyedórát litánia és szentségbetétel foglalja le. Ez a módja a közös imaórának rendkívül változatos s ép azért folyton ébrentartja a hívek figyelmét. Olyan templomban, melynek közönsége erősen hullámzik, ezen módszer legjobban válik be.

4. Dr. Galcsék azonban leginkább azon módszerrel rokonszenvez, melyben a nép fölváltva karban imádkozik és énekel. Itt természetesen föltétlenül szükséges közös imakönyv. Legjobb erre a Walter—Vargha-féle «Örökimádás».

Az idő rövideje tette lehetlenné a hozzászólásokat, pedig a beszédek annyira közérdekűek voltak és lélekrehatóak, hogy soknak lett volna okos és az ügyre hasznos megjegyzése. Az Eucharistia-Társulat vezetőségét nagy elismerés illeti, hogy ezt a kihatásaiban mindenesetre jelentőséges gyűlést rendezte.

S ezzel a XI. kath. nagygyűlés munkáját az Oltáriszentségről ki is merítettük. Adja Isten, hogy a jó törekvések sikert érjenek és az elvetett mag bő gyümölcsöt teremjen, az Oltáriszentség mind nagyobb tiszteletének és a gyakori szentáldozás terjedésének drága gyümölcsseit.

Tiefenthaler József.

XIV. ZSOLTÁR.

Uram, ki fog lakozni sátorodban? Ki fog nyugodni szent hegyed fölött?	Ki semminek tekinti a gonosz, S az istenfélőt tiszteli.
Aki szeplőtelenül járja útját És az igazságot cselekszi.	Ki hogyha esküt mond felének, nem [ismer csalfaságot. Ki uzsorára marháját* nem adja. Ártatlanon nem vesz ragadományt.
Ki szívében az igazat beszéli, És nincs a nyelven csalfaság.	Ki ezeket cselekszi, Örökre meg nem tántorul.
Ki nem cselekszik gonoszat felének, Aki felei ellen nem vet gyalázatot.	<i>Sik Sándor.</i>

A legméltóságosabb Oltáriszentség és a gyermekek.

EL-ELNÉZEM azt az ártatlan csöppséget ott az áldoztató papnál s lelket valami túlviláginak sejtelme és öröme ragadja el. Mintha darab mennyországot látnék. Nem abban a kis angyalban, nem is annyira az ég élő kincsében, a mi édes Üdvözítőnkben magában.

De mennyországot, darab eget ennek a hótiszta liliomos léleknek diadalmas egyesülésében az ő nagy Teremtőjével és Urával.

Avagy mi más a menny, mint a megtisztult lélek visszazárnyalása és megpihenése Annak kebelén, aki alkotta, aki, ha szabad így szólanom, a maga végtelen istenségének egy szemecskéjét lényébe oltotta és e szemecske, ez isteni életmag kiömlhetetlen erejével magához vonja, szívére öleli s végtelenségének örömtengerébe süllyeszti.

Ez a nagy mennyország. Az örökkévaló. A fogyhatatlan. De egy darab, egy való, egy hamisítatlan darab, mintha odaszállott, odahullott volna az áldoztató pap igénytelen terítőjére s onnét az Urával és Istenével egyesülő lélek érintetlen, tiszta szentélyébe.

A gyermeki lélek első visszaröppenései, első pihenői Ura és Teremtője kebelén.

Újra és újra e gondolat tolakszik eszembe és szökik tollam hegyére.

Ne mondjuk: a gyermek nem érti a legméltóságosabb Szentség nagy jelentőségét. Van a gyermeki lélekben valami titokzatos, valami csodálatosan lágy érzék a szeretet behatásai iránt.

* Régi magyar szó = vagyon.

Nincs a szeretetnek érzékenyebb hőmérője a gyermeki szívnél.

Nem tudja megadni az anyaszeretet meghatározását, de azt átérezni és viszonzni azért forróbban tudja, mint bárki.

S e szívnek, e szeretetre teremtett szívnek nem volna érzéke, fogékonysága a végtelen Szeretet, a karácsonyi Kisdéd, az édes Jézus iránt?

E finom lélek sérületlen épségében nem rezdülne meg a szeretet Istenének szivedobbanásaira?

Figyeljünk csak meg ily hótiszta angyalt, mikor Ura és Istene előtt térdel. Nem cikázzák át talán értelmét mélységes gondolatok. Nem telíti az Isten fölségének magasztos érzete. De ajka mozog, szive működik és tágul.

Szeret. Szereti Jézust. Szereti a gyermekek isteni Barátját. Szereti azt, akit mamája szeret, akit a tisztelendő úr szeret, aki a jó gyermekeket annyira szereti. Nincs itt semmi, ami ijessze, ami visszataszítsa. Hisz az édes Jézus olyan jó volt mindig. Szerette a szegényeket, a betegeket, érettünk jött le a mennyországból. Soha senkit nem bántott, csak a kőszivű farizeusokra haragudott meg.

Ezt az édes Jézust imádja tehát, ennek ajánlja föl pici szive szeretetét és kicsiny áldozatait. Oh, hogy kéri, hogy segítse meg, adja reá szent áldását, mert akkor ő nem fél semmitől. Jó marad. Nem akar engedetlenkedni, nem akar rest lenni. Sőt az édes Jézus kedvéért még kis bántalmaztatást, egy-egy csúfoltatást is eltűr.

Kedves szüleiért is könyörög. Őket is áldja meg a jó Jézus. Tartsa meg egészségben. Óvja mindenféle csapástól, hogy továbbra is gondoskodhassanak róla.

De még valami.

Oh azt az édes Jézuskát a rossz emberek nem szeretik, bántják. Ő jó akar tenni, ő szeretni akarja és imádkozik e rossz emberekért és főképp a rossz gyermekekért. Ő a jó Jézusé akar lenni egészen és mindenkorra.

Keresztény szülők! és legelőbb ti keresztény anyák! értitek a gyermekáldozás óriási jelentőségét?!

Veszitek észre, mint vállalja itt magára egy Nagyobb, egy Bölcsőbb, egy Mindenható gyermekeitek nevelését? Az isteni Mester iskolájába külditek ekkép szivetek magzatát, reá bizzátok, isteni lelketek kezekre legdrágább kincsét.

Rajta tehát! kövessétek a zsidó anyák példáját, kiket a tanítványok mogorva arca sem tudott az édes Jézustól elriasztani. Legalább egyszer akarták kisdedeiket az Úr közelébe hozni. Egyszer, legalább egyszer áldását reájuk kiesdeni. Akkor nyugodtak. Akkor biznak. Hisz a nagy Prófétának áldása nyugszik gyermekeik fején.

Keresztény anyák! nemcsak az Úr közelébe hozhatjátok gyermekeiket, nemcsak áldását esdhetitek le rájuk. Nem. Az Úr szíven pihentethetitek őket, szent ölelésében részesíthetitek, nem is egyszer. Ahányszor kívánjátok, ahányszor csak jövendő sorsuk aggaszt; tízszer, húszszor, százszor. Naponkint.

Föl tehát!

Engedjétek a kisdedeket az Úrhoz jönni. Oktatgassátok, vezessétek őket. Járjatok elől jó példával.

Tehettek-e gyermekeiteknek valami üdvösebbet, az életre és örökkévalóságra áldásosabbat, minthogy ily Mester iskolájába járattjátok s főképp ily szöngye, ily fogékony, ily romlatlan, sérületlen korban?

A korai gyakori szent áldozás az Úr Jézus mintegy házibaráttá lesz családotokban. Ő örködik gyermekeitek fölött, ő inti, oktatgatja őket hatásos isteni szavával. Ő lesz a család látatlan nevelője. Boldog család, százszorososan boldog gyermekek, kiknek az Úr Jézus a nevelőjük!

Klett István S. J.

Legenda.

SZENT BONIFÁCIUS — Németország apostola — a tizenharmadik században élt és egyike volt a legbátrabb, legbölcsebb embereknek. Ő védelmezte meg olyan erélyesen az erőszakos II. Frigyes császárral szemben az egyház szabadságát. Kiváló tisztelője, hű, gyöngéd fia volt teljes életében a boldogságos Szűznek, ki viszont elhalmozta kegyének legkitűntetőbb jeleivel. Egy karácsony estén Bonifác betegen feküdt cselájában, mikor még ciszterci szerzetestársai között a kolostorban tartózkodott, honnan csak később jutott Lausanne püspöki székébe. Nagyon keservesen esett neki, hogy nem mehet a templomba és jószágos mennyei anyjának bánatát úgy panaszolta el, akár egy földi jó anyának a szerető fia. Hogy szomorúságában megvigasztalja őt, a Szűzanya megjelenésével tüntette ki az örvendező szentet. Karján azt tartotta, ki után a népek annyit vágyakoztak, még pedig az ünnep mély miszteriuma szerint, pólyába csavarva. Az édes kis Jézust odaültette a beteg ágyára és az isteni gyermek apró kis gömbölyű kezét kinyujtva fölemelte a fejcskáját betakaró fátyolkendőt, hogy a túlboldog szerzetesnek azt az arcot megmutassa, mely az angyalok gyönyörűsége az égben. Bonifác elragadtatásában e szavakra fakadt: «Ha az égben semmi egyéb nem található, mint ez imáadásraméltó drága szent arc, már azért magáért is érdemes volna e földön a legnagyobb kínokat elszenvedni, hogy aztán megláthassuk azt egykor az üdvösség dicső lakhelyén.»

A. M.

Fölséges jelenetek.

EGY IGEN GAZDAG amerikai összeállította a világ legnagyobb és legérdekesebb jeleneteit egy kinematograf számára, melyet egy világvárosban mutogat. A látogatottság oly nagy, hogy még a munkások és gyermekek is megtakarítják filléreiket, csak hogy a maga nemében páratlan látványosságot el ne mulasszák.

I. jelenet. A teremtés.

Harmincezer ember figyel visszafojtott lélekzettel. A csengetyű megszólal. Hatalmas fénykör látható, melynek közepén megjelenik az Úristen. Egyik ujját fölemeli s azonnal egy fényes golyó keletkezik előtte, melyet jobb kezébe vesz. E golyóból kiválik ezer és ezer nagy golyó, melyek az első golyó körül kezdenek forogni, végre a látókörből eltűnnek s csak a mi napunk marad ott tüzesen ragyogva.

II. jelenet. A föld és az első ember.

A napból több száz bolygó kiválik, melyek a nap körül forognak, végre mind eltűnnek a föld kivételével, mely egészen nagy lesz s barátságosan tündöklök előttünk. Tengelye körül forog, mialatt leszakad róla a hold, mely önmaga s a föld körül forog. A föld kezd kialakulni. Az öt világgrész, havasok, óriási hegyláncok, tengerek lesznek láthatók. Egyszerre egyik szárazföldön remek szép ország tűnik föl ezer és ezer fával, növénynyel, minden nemű és fajú állattal, melyek ide-oda járkálnak, mozognak. Oroszlán és bárány, tigris és ló egymás mellett nyugosznak, egy ágon sas és galamb nagyon szépen megtérnek. Ezalatt ragyogó fény villan föl, az összes állatok megmozdulnak és egy pont felé törtetnek. Itt van sugárzó fényözönben Ádám és Éva olyannyira tündökölve, hogy alakjukat alig lehet kivenni. Méltóságosan az ég felé emelik kezüket, mialatt az összes állatok hódolva veszik őket körül. Lassan-lassan sötétül — az égboltozaton millió és millió csillag lesz látható.

III. jelenet. A Legszentebb és a legnyomorultabb.

Krisztus, az ég és föld ura, kezében tartja a világmindenséget, melyet millió és millió golyóra, napokra és bolygókra oszt. A kép eltűnik és egyszerre a világ legátkozottabb, legnyomorultabb emberét látjuk: Iskarióti Júdást. Amint a nap eltűnik, fölkel a hold vérvörösén, mely körül a csillagok hidegen ragyognak. Az állatok Júdás mellől rémülve ugrálnak el. Egy irtóztatóan borzalmas alak jelenik meg neki s átkarolja őt. A gonosz lélek eltűnik. Egyszerre végtelen seregek vonulnak föl, melyek férfiakból, asszonyokból, gyermekekből állanak. Mindnyájuk mellén kereszt ragyog.

A vértanúk pálmát tartva, a szüzek-myrtuskoszorúkkal ékesítve, a királyok kíséretükkel vonulnak el Júdás előtt, de minden egyes átkot mond rá s utálattal fordul el tőle. Júdás összetett kezekkel könyörög a millióknak, hogy legalább csak egyetlen egy jöjjön hozzá s ne vetné meg őt. De kivétel nélkül oly gyorsan menekülnek tőle, amennyire csak bírnak. — A kép változik. Mit látok? Lehetséges ez? Júdás egy földszített teremben ül terített asztal mellett s valaki előtte térdelve lábait mossa és törülgeti. Ki ez? Ugyanaz, ki előbb a világmindenséget kezében tartotta. Valóban O: Jézus Krisztus, a Megváltó, a világ Teremtője. A rendőrök, a mézárosok, az előkelő urak, mind valamennyi, kik az előadáson vannak, sírnak és zokognak. A Legszentebb: az ég és föld ura térdel a legnyomorultabb előtt. Mily végtelen alázat! Mily kimondhatatlan szeretet! Ennyire képes Isten az emberért! Egyszerre föláll az Úr Jézus, a közönség felé fordul, melléből szentséges Szive tör elő ragyogva, fényes sugarat szórva, karjait mindnyájuk felé kiterjeszti, azután Szívére mutat s a közönség szemeiből patakokban folynak a könnyek.

IV. jelenet. A Megváltás.

Egy félelmetesen vad tekintetű ember lép föl, kezében tört szorongat, övében és zsebeiben is török villognak. A földön megszámlálhatlan meggyilkoltak holtteste fekszik. Ezeket a jobb lator, mert ő az, gyilkolta meg. Katonák jönnek és véres küzdelem után lefegyverzik őt. A kép eltűnik. Látható lesz Krisztus a keresztfán, mellette a két lator, jobbján édesanyja, a bold. szűz Mária, balján szent János apostol, a kereszttövénben a siránkozó Magdolna. Egy sereg zsidó jön ördögi tekintettel, táncolva, kacagva, kik Krisztust és szent Anyját maró gúnnyal sértegetik, megvetik s leköpi. A háttérben az ördög látható vasláncokat csörgetve kezében. A földből kénes, pokoli tűz tör elő, hogy a szentségtörő, krisztusgyalázó zsidókat elnyelje. Az Úr nagy szóval fölkiált: «Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekesznek». A sátán, a tűz és a zsidók eltűnnek. Erre a jobb lator lelkében teljesen megtörve s átalakulva így eseng: «Uram, emlékezzél meg rólam, ha országodba jössz» s az Úr végtelen jóssággal tekintve reá, így szól hozzá: «Még ma velem léssz a paradicsomban». Egy hatalmas roppanás jelzi, hogy a sziklák megrepedtek s a föld megindult. Az Úr lehajtja fejét s kiadja lelkét. A nép remeg és sír. Érti a megváltás isteni munkáját, Krisztus szeretetét és irgalmát.

V. jelenet. Az Oltáriszentség diadala.

Feltűnik a római Szent-Péter-templom. A földgömb legfőbbéesebb processiója tartja fölvonulását. Elöl lépdél egy óriás, koronával a fején, kivont karddal a kezében: Nagy Károly császár. Utána egy sereg császár,

király, fejedelem minden országból és minden népből, arany- és bársonypompában. Majd tiszteletreméltó, ősz férfiak következnek, köztük szent Benedek, assisi szent Ferenc, szent Domonkos, loyolai szent Ignác, kik után a püspököknek végnélkülinek látszó kórusa vonul, köztük szent Ágoston, szent Gergely, aranyszájú szent János, szent Ambrus, szent Athanáz és a tizenkét apostol. Ezután következnek a világi férfiak seregei állásuknak megfelelő teljes díszben s mindezek közt az egyházatyáktól a sedes gestatorián vitt római pápa. Amint a templomban mindnyájan helyüket elfoglalták, a szent Péter confessiója fölé állított hatalmas rézmennyezet (ciborium) alatt nagy szentségtartó tűnik föl ragyogva, mint a nap, közepén a szent Ostyával. Az egész tömeg térdre borul, a földig hajtják mindnyájan fejüket s a Niagara-zuhatag óriási hangerejéhez hasonlóan éneklük a Tantum ergo-t (azért ezt a nagy szentséget). Ezalatt a szentség köré angyalok szállnak le az égből és imádják az eucharisztikus Úr Jézust, mint királyukat. A pápa lassan, mély meghatottsággal s remegve lép az oltár elé, térdet hajt, kezeibe veszi a szentségtartót és megáldja a szent sereget. Ezután fölemelkedik Nagy Károly császár és vele együtt az összes királyok, fejedelmek és lovagok, kardjukat kihúzzák a hüvelyből, a magasba emelik, annak jeléül, hogy az Oltáriszentség mellett bármikor készek harcolni. Egyszerre egy sereg ünnepiesen öltözött fiú és leány lép az oltár elé, utánuk hatalmas tömegben betegek, vakok, sánták, erőtlen öregek és nagy bűnösök lépdelnek nagy alázatossággal. Az Oltáriszentség eltűnik s helyén mindenki szemeláttára a isteni Üdvözítő áll valami leírhatatlan szépségben, égi fénytől körülvéve. Keblén feltűnik szentséges Szive, melyből oly intenzív fényű lángok törnek elő, hogy az egész templomot vakítóan bevilágítják. A jelenet eltűnik. Egy szegény özvegy asszony az oltárhoz lép s Ugyanaz, ki az eget és földet teremtette, aki értünk a keresztfán meghalt, aki Júdás iránt oly nagy szeretetet tanúsított, aki a jobb lator lelkét a paradicsomba vitte, leszáll az özvegy ajkára s odaadja magát neki a szentáldozásban.

Ezután jönnek a templomban levő összes jelenvoltak s mindnyájan benső áhitattal veszik az élet kenyerét. Mire végére ér a közös szentáldozás, mindnyájan fölemelkednek és énekelnek. Orkányszerűen hangzik el a «Téged Isten dicsérünk». A kupola alatt egy angyal csengően kiáltja: «Dicséretessék és imádtassék a legméltóságosabb Oltáriszentség!» És az egész nép feleli:

«Most és mindörökké. Amen».¹

Közli: R. A.

¹ Kár, hogy ez utolsó jelenet nem teljes. Meg kellett volna jeleníteni a szentmiseáldozatot is. X. Pius pápának kellett volna a szent püspökök, papok és angyalok asszisztenciájával a miseáldozatot celebrálnia s úrfölmutatáskor a kenyér színe alatt a fölfeszített Úr Jézusnak kiemelkednie, jelezve a két áldozat ugyanegy voltát. A pápa áldozása után jöhetett volna a fönti közös áldozási jelenet.

A Szentatya vigasza.

X. Pius pápa öszentsége november havában lendületes beszédet intézett a bibornokok testületéhez. Szíve mélyéből fájlalja azt a sok üldözést és rágalmat, amit Krisztus földi jegyesének, az Egyháznak az egész világon el kell szenvednie. Különösen fáj a Szentatyának sok kereszténynek rút hálátlansága és elvakultsága, amellyel az egyházüldözők táborához szegődnek.

De keserűségét nagyban enyhíti a hívek millióinak mindinkább fokozódó szeretete a legméltóságosabb *Oltáriszentség iránt*. «Megalvashatatlan számú férfi és nő, felnőtt, gyermek és ifjú nemcsak imádja igazán bensőleg és állhatatosan a legméltóságosabb Oltáriszentséget, hanem gyakran magukhoz is veszi lelkének javára és hitének, valamint más erényeinek gyakorlására. Ezt csodálatos módon mozdítják elő az eucharisztikus kongresszusok, melyeket a katolikusok minden évben tartani szoktak és amelyekre minden országból seregesen tódulnak össze. A nagy pompával tartott és óriási hatású kölni, londoni és montreali eucharisztikus kongresszusokhoz fényével és nagy lelki hasznával méltán sorakozik a legújabb, t. i. a madridi».

Hideg téli éj.

A MESSZE síkságot magas hó borítja, mint óriási szemfödő takarja be a földet. Az ég is hamuszínű; itt-ott csillog ugyan egy-egy csillagocska a komor égen, de bágyadt és homályos a fénye s oly félénken reszketve tekint le az egymást űző hófelhők mögül, mintha félne a maga előtt metsző hideget kergető északi szélről. A magas hó a házak és kunyhók tetőjéig ér, csak kormos fekete kéményük, melyből időnkint sötét füst száll föl, üt el kirívóan a fehér hótakarótól.

Hosszú jégcsapok lógnak le fenyegetően az ereszről, mindmegannyi élesre fent Damokles-kard. Ily szomorú képet nyújtanak a fák is a kertekben s az országutakon. A téli hideg éjszakájában megdermedt hosszú, száraz galyaikat és ágait mint könyörgésre kiterjesztett karokat nyújtják a sötét ég felé. A magános hófelületen sötét árny surran végig, vad nyulacska vagy menyét árja, mely védett nyugóhelyet keres. Mindez csak homályosan vehető ki az érdes hókéregről gyengén visszaverődő halvány fény mellett. Igazi borongós, kietlen téli éj. A hideg oly magas fokot ért el, hogy ropogva repedezik a fák kérge s csikorog a hó az ember lába alatt.

Hegyes kristályok csüngnek a fákon és bokrokon s még a lakások

ablakait is jégvirág borítja, melyet a tél hidege ráfestett és amely elveszi a világosságot. Ha végigsivít a tél a hideg éjszakán, különös csengés hallatszik, az ezer kristálytűvel megrakott erdei fákról, nyögnek és zokognak, mintha roskadoznának a hó súlya alatt. Ez a tél bilincseiben sinlődő természetnek halotti éneke.

Minden élet és fejlődés, minden öröm és szinpompa elhalt, az énekes-madarak messzire elvándoroltak, a vidám rovarvilág mély téli álmát alussza, a mezők állatait csak az éhség hajtja ki rejtkehelyeikből, még a patak-nak és tónak különben oly mozgékony vize is megmerevült, nagy jégtömeggé fagyott. Az ember nappal sem igen merészkedhetik ki a szabadba, annál kevésbé éjjel, és szűk otthonára van utalva. S ha néha ki is hajtja a szükség vagy valami fontos ügye, akkor kezét és lábát ugyan-csak jól be kell takargatnia, fejét és testét töméntelen ruhával és bundafélével megraknia, hogy szinte fulladozik a sok ruha alatt. Néha, amikor hideg téli éjjel fönt a magas északon az északi fény sugarai tarka szin-pompában fölcsillannak a látóhatáron, úgy tetszik, mintha nappalodnék. Ekkor hó és jég meleg, élénk színt játszik, rövid élet csillan föl és surran végig az egyhangú hófelületen, — de csakhamar ismét beáll a hideg és holt sötétség. A gonosz tél fagyos bilincseiből való várva-várt megváltás helyett sűrű hófelhő vonul az égre s mély hallgatásba borít ismét mindent.

Elmélkedés.

Isten szent kezének föliratait és talányait, fény- és árnyképeit mindenütt föltalálhatjuk, északon és délen, nyári és téli időben; helyes megfejtésük pedig többé-kevésbé magához az isteni Teremtőhöz vezet minket. A természeti dolgok útmutatóink az égbe, de persze ezen útmutatók fölirata gyakran oly rejtélyes és homályos, hogy csak az isteni kinyilatkoztatás világossága mellett tudjuk azokat megfejteni. Lássuk azért, mit prédikál nekünk a zord tél, a hideg téli éj? Mutatja a pogányságnak, vagy akár a hitelenségnek és főképp a bűnnek hideg, fagyasztó képét.

Pogányság, hitelenség és bűn alapján véve nem egyéb, mint a léleknek elfordulása Istentől. A pogány, hitetlen világ fölött a legesztelelenebb babonák sötét felhői űzik egymást, ott tanyázik az állati durvaság és vad szenvedély. Testet, lelket, társadalmi és politikai viszonyokat jég-hideg hamisság, érzéketlen birvágy és aljas képmutatás tartja mereven átkarolva. Óriási szemfedő gyanánt fekszik a durva erkölcsi romlottság az összes pogányságra. Hamuszürke, mint a téli égbolt, az ó- és újkor pogányságának úgynevezett «istenek ege», valódi erény és természetfölötti fenség fénye nélkül. Mert a görögök és rómaiak s még előbb az assyrok és babyloniaiak istenei nem egyebek, mint az emberi bűn, feslettség és

szenvedély csúf visszfénye. Amilyen az úr, olyan a szolga, vagy inkább fordítva: amily rosszak voltak a szolgák, az emberek, szintoly rossznak gondolták a pogányok mennyországuk képzelt isteneit. Gyilkosság, bosszúvágy, uralomvágy, fajtalanság, birvágy, irigység, veszekedés, mértéktelenség s hasonló bűnök napirenden voltak az istenek egében is.

Tehát hamuszürke és homályos a pogány égbolt, teleaggatva sötét felhőfoslányokkal. S midőn itt-ott egy öreg bölcsész, tiszta nézetével Istenről, csillagként feltűnt a bűn egén, ez oly félenken és határozatlanul történt, hogy az idők folyása csakhamar ismét beárnyékolta s lerántotta a sárba. Az isteni méltóságra emelt uralkodó szenvedélyes önkénye Damokles-kardként függött az alattvalók feje és kunyhója fölött. Az alacsony származásuk szabadakarát nélküli rabszolgái voltak a gazdagok és hatalmasoknak, kik a legkisebb vétséget rögtön halál- és pusztulással büntették. Ennélfogva nem csoda, ha alacsony nép fenyegetően emelte ég felé, a királyok trónja felé kiaszott karjaikat, ha a meggyötört rabszolgasereg lerázni igyekezett a zsarnokságot, ha a kegyetlen bántalmakra véres lázadásokkal felelt. Valóban, a történelem bizonyítja, hogy ahányszor az elégedetlenség szele végigjárt a pogány néptömegben, akkor az ország minden részében forrongás, nyögés támadt: szabadság utáni különös esengés és vágyódás nyilvánult meg, láncok csörögtek, fegyverek dörögtek, mord kétségbeesett kiáltás hangzott az országon végig. Ilyen volt a pogányság nyomora, mely alatt senyedett szelleme és a teste.

Míg a kereszténység a szentséges Istent állítja oda, mint legfőbb és örök lényt, mindent reá vonatkoztat s hozzá vonz, — addig a pogányság s a modern hitetlenség az egy Istentől mindent elvonni s a zabolátlan érzékenységhez vezetni törekszik. Ezáltal elvész az egység és szentség és átveszi a vezérbotot a meghasonlás és féktelenség. Így természetesen tarka összevisszasságban megy minden: így szabad mindenki, szabad az isteni parancsoktól, szabad az Isten előtti felelősségtől; jó így minden vallás, vagyis Hegel szerint «magánügy» és «mellékes dolog» — és az állam az «elfogadott, mindenható Isten», míg a szocializmus, nihilizmus stb. azt hangoztatja, hogy az állam semmi, le kell küzdeni és megsemmisíteni, én magam vagyok az én Istenem.

Így megy ez össze-vissza, keresztül-kasul, minden egység és törvényszerűség nélkül, mert ép az egység alapja Isten van megtagadva. Ily módon a hitetlenség groteszk (természetellenes), fantasztikusan összekuszált képeket és eszméket fest az ember szeméi elé. Téli jégvirágok ezek, értelem és melegség nélküli torzképek! Értelmes ember nem találhatja örömét ily látványon, kell, hogy fejét rázza az ó- és új istentagadók «bámulatos» zürzavarán, «vakmerő» vargabetűi és álnok utai fölött. Az atheista frázisok és «tantételek» a világozságnál megtekintve labirintjai

az ellenmondásoknak és balgaságoknak; megjegyesedett badarság, melynek egyszer előbb-utóbb párába és füstbe kell szétoszolnia. Ennek dacára egyes országokban a pogány áramlat közbe-közbe oly mérveket ölt, hogy a mélyebb gondolkozású lelkeket is magával ragadja és «a kiválasztottakat is tévelybe viszi».

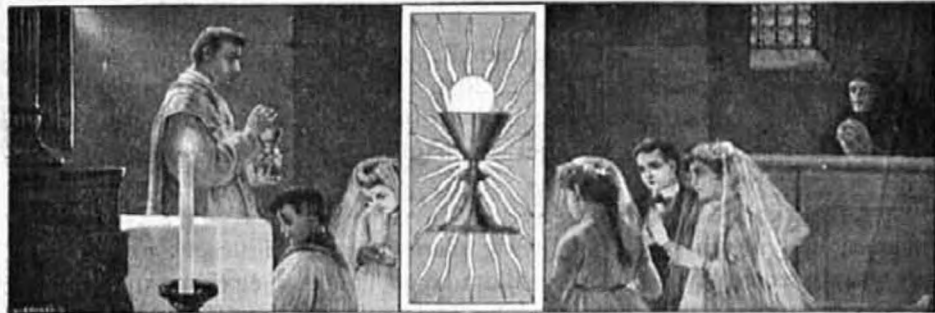
És gyakorlati következményei? Ah, mily siralmas volt az oly ország állapota, melynek népe a pogányság éjének fagyos bilincsei alatt nyögött! Mily siralmas most is még oly államokban, melyek egykor katolikusok voltak, de visszaestek a hitetlenségbe és Istentagadásba (Egyiptom, Törökország, Perzsia)? Ott, mint hideg téli éjen, dermedt minden: házassági hűség, családi élet, becsületesség, munkásság, igazságszeretet, türelem, mértékletesség és egyéb erény meghalt, eltemettetett, megfulladt, megfagyott a fagyos hidegben. Ilyen az erényes életnek irtóztató téli álma! Mint az utas, ki kemény téli időben testét egész halom mesterséges melegítő takaróval kénytelen betakarni, olyannak tetszik nekem a pogány állam és a vallástalan ember. Mindkettőnek, hogy meredt tagjait még «tisztességesen» vonszolhassa az életen keresztül, kölcsönzött világossághoz, müleges meleghez s mindenféle izgatószerhez kell nyulnia.

Olykor ezeknél is érvényesül bizonyos sejtelem és vágy valami jobb után, különösen a nagyobb látókörrrel bíró szellemeknél. Új csillag, új Confucius vagy Mohammed lép föl közülök s csillogtatja, villogtatja északi fényhez hasonló öncsinálta tanszékbölcseletét, úgy hogy a pogányság egén «csodálatos» színjáték jelentkezik. De nemsokára lebukik a «nagy férfiú», vagy bukni hagyják — kialszik a fény s maradnak tovább a régi züllött állapotok — éj és hideg, bűn és töredelmetlenség.

Alkalmazás.

A te lelkedben is jó darab pogányság uralkodik, ha megtűröd benne a hitetlenséget és bünt. Azért azon légy, hogy a szokásos bűnök jégkérget az isteni szent szeretet melege fölolvassza, az Isten igaz hitének befogadása által. Törd szét erős akaratod hatalmával a gonosz hajlamok és érzéki vágyak bilincseit. Ne az antikrisztus lakjék benned makacsságával és engedetlenségével, hanem Krisztus az ő alázatosságával és erős szeretetével! Csak a pokoli szellem mondja: én nem akarok szolgálni, nem akarok meghajolni — «Krisztus szellemének gyümölcse: a szeretet, béke, türelem, szelidség, mértékletesség és szüzesség». Azért kelj föl, barátnőm, én lelkem, mert a tél elmúlt! Ne élj a szenvedélyes gyönyörnek, mint a pogányok, kik Istent nem ismerik, hanem keresd az igazságot és élj szentségben. — Aki az én utaimon kitart, mondja Isten, az az igazságomat meg fogja ismerni és az igazság (Krisztus) meg fogja szabadítani a bűn bilincseitől.

Németből: *Revay Olga.*

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Zichy Nándor gróf és a szentáldozás.

RÁPLÁN voltam Adonyban — beszélte nekünk valaki — és így közvetlen közelből figyelhettem e nagy ember hatalmas lelkének mély vallásosságát. Odaérkezésem után valamelyik nap gyóntattam a templomban.

Sokan voltak a gyóntószék körül. Egyszerre valami mozgolódást hallok. Kinézek, látom, hogy gróf Zichy Nándor áll a várakozók között. Előre akarták eresztetni; nem fogadta el az udvariasságot. Kivárta, míg rákerült a sor. Meggyónt. A szentség titkos kegyelmei az ő lelkét gazdagították; az ő alázatos egyszerűségének példája pedig az enyimet. Mindennap megáldozott. Míg bírta, kiment a nép közé, — mert Adonyban, hála az oda-váló esperes másfélévtizedes buzgóságának, mindennap vannak áldozók, — később a szentélybe nyiló oratoriumból ment az oltár elé; mikor fogytán volt már az ereje, odatámogatták;

nehézére esett, mégis megtette, mégis letérdelt, nem rejtőzött el fölséges hitvallásával a kápolnájába, mert tudta, hogy legszebben akkor hódol az Úr Jézusnak, ha hódolatával lelkeket gyújt és emel.

Iste confessor...

Dr. V.

«Eucharisztikus Gyermekszövetség.»

A hitoktatóknak és szülőknek ajánlva.

AZ ÚR JÉZUS, midőn azt mondotta: «Engedjétek hozzám a kisdedeket», nemcsak azon gyermekekre értette ezt, kik az ő korában éltek, hanem minden kornak, tehát korunknak gyermekeire is. Ma is így szól az Oltáriszentségből: Engedjétek hozzám a gyermekeket; hitoktatók, szülők, nevelők ne akadályozzátok meg a gyermekeket abban, hogy hozzám jöjjenek, hogy velem a szentáldozásban gyakran, mindennap egyesüljenek!

S az Úr földi helytartója, X. Pius pápa is — Mesteréhez méltóan — így szól: «Édes gyermekeim! szeressétek az Úr Jézust és vegyétek őt minél többször magatokhoz. Ha az Úr Jézust igazán szeretitek, nem fogjátok nélküle soká kibírni, hanem sokszor fogadjátok majd őt a szentáldozásban szívetekbe».

Vaszary Kolos bíboros hercegprimás pedig a következőképpen ajánlja a gyermekek gyakori szentáldozását: «Kedves keresztény szülők! ki ne óhajtáná közületek a legforróbban gyermekét úgy felnevelni, hogy az szeresse a jót, megvesse a bűnt, hogy szerény, engedelmes, tisztelettudó, tiszta szívű legyen, hogy fékezni tudja szenvedélyeit? De ki hajlíthatja és terelheti ily irányba hathatósabban a gyermek fogékony lelkét, mint az Oltáriszentségben élő Jézus? A szentáldozásban az Üdvözítő behatol a gyermek lelkének mélyébe, lefoglalja szívét, nemesíti s fölemeli legbensőbb gondolatait, érzelmeit és mint jó pásztor az élet kenyérével: saját testével és vérével táplálja, erősíti a gyermek lelkét sokkal nagyobb odaadással, mint amilyennel az anya táplálja tejével újszülött magzatját. És a személyes bűntől érintetlen szívben a legfogékonyabb s legtermékenyebb talajra talál Jézus szeretete. Kifakad belőle a vágy újabb egyesülés után. Megerősödik benne a vonzódás sűrűbb, gyakoribb szentáldozás után. Azért keresztény szülők teljesítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Szívének legforróbb óhajtását: Hagyjátok hozzám jönni a kisdedeket és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa».

S hogy az egyház óhaja s Krisztus nagy kívánsága minél szélesebb körökben váljék valóra, felkérjük a főtisztelendő hitoktató urakat és a kedves szülőket, hogy a már külföldön több helyen virágzó s a Budapesti Középponti Oltáregyesületben is szervezett *Eucharisztikus Gyermekszövetségbe* való belépését növendékeiknek, illetve gyermekeiknek a legmelegebben ajánlják.

Az *Eucharisztikus Gyermekszövetség* szabályai:

1. A tagok kötelezik magukat (de nem bűn terhe alatt), hogy hetenkint legalább egyszer — ha lehetséges, vasárnap vagy ünnepnap — a szentáldozáshoz járulnak.

2. Arra törekednek, hogy lehetőleg minél gyakrabban járulhassanak az Úr asztalához.

3. Minél több tagot iparkodnak a szövetségnek szerezni.

4. Mindennap elimádkoznak reggel és este három üdvözlégy Máriát ezen röpimával: «Szűz Mária, édes jó anyám, óvj meg ma engem a halálos bűntől». (200 n. b.).

5. A szövetség tagjai azon fiúk és leányok lehetnek, kik már áldoztak és még iskolába járnak.

6. A tagok kötelesek neveiket a törzskönyvbe beírni, melyet az «Örökimádás templom» (Budapest, IX., Üllői-út 77.) lelkésze vezet, ki a beírást s felvételt eszközli.

7. A tagoknak névsora s az őket érdeklő dolgok az «Örökimádás» c. folyóirat *Gyermekvilág* rovatában közöltnak.

Vezessük be mindenütt az *Eucharisztikus Gyermekszövetséget!*

Reviczky Aladár C. M.

Az Úr nagy kívánsága.

Irta Klett István S. J. A Pécsi Oltáregylet kiadása. 137. oldal.

MINTHA elváltozott volna a keresztény nép szelleme! Mintha a világ lelke, felfogása, élete nehezednék a hívők seregeire! Mintha az evangélium szellemén átsurranna a modern idők önistenítő, önző, élvezet-hajhászó vihara, mely még az egyház gyermekeinek lelkében is tépné a nagy Krisztusnak eszményeit! Mintha a szülők, tanítók, nevelők is a modern élet «erényeit» igyekeznének gyermekeik, tanítványaik szívébe csepegtetni!

Az istenszeretet önszeretetté fajult. A felebaráti szeretet nem a szívből fakad, csak hasznavehetetlen és élvezhetetlen morzsája lett a lelkeket éltető meleg szeretetnek. Az irgalmasság cselekedeteire mintha olyasféle sport-szerűség szállna! A nagylelkűség, az áldozatkészség haldoklik s nyomorult vonaglását filléreken beszerzett gyógyszerekkel iparkodnak fönntartani. A nagy életnek, a nagy léleknek, a nagy szellemnek, a nagy szívnek a napja mintha leáldozott volna.

Mindenki megváltást vár. Megváltást ettől a modern szellemmel inficiált élettől. S ez a megváltás nem lehet más, mint annak a régi és mégis mindig új, krisztusi életnek föltámadása. A lelkeket csak Krisztus szelleme hódíthatja meg; a szűk, sivár, terméketlen élet helyett csak ez a szellem teremthet bőséges, üde, erőteljes, viruló életet.

S a krisztusi szellemet: a szeretetet, a mélységes, élő hitet, a tisztaságot, a lelki békét, a könyörületet, az irgalmasságot, a nagylelkűséget,

az áldozatkészséget, az apostolkodást, az őszinteséget, a közvetlenséget, az egyszerűséget s ez egyszerűségben az erőt semmi sem támasztja fel ideálisabban, mint a gyakori és méltó szentáldozás. Ezért kell ezt az eszmét folyton-folyvást terjeszteni, mellette agitálni, vele apostolkodni s az érte nem lelkesülők ellen küzdeni.

Csak örvendenünk lehet, midőn ezen szent eszme fokozottabb terjesztése végett megjelenik egy-egy új és jó irodalmi termék. Ilyen a legújabbban s a Pécsi Oltáregylet kiadásában megjelent fönjelzett munka: *Az Úr nagy kívánsága.*

Innsbruckban élő honfitársunk tizenkilenc cikkben emeli föl apostoli szavát a gyakori és naponkinti szentáldozás mellett. S ez a 19 cikk, mint megannyi beszéd szól az intelligens, a jobb életért epedő modern ember szívéhez. Példabeszédek, hasonlatok, képek körül csoportosítja gondolatait, buzdító szavait; amilyenek a clermonti zsinat, az evangéliumi vendégség, Mária Magdolna a föltámadt Mester előtt, a manna, az irgalmas szamaritánus, a mennyegzős ruha, a végrendelet, az aratás. Minden egyes cikk egy-egy gondolat markáns kifejezése. Ünnepi köntösben lép elénk lapidáris stílusa, hogy ezzel is emelkedett hangulatba ringassa lelkünket. Aki ezen munkát elolvassa s az abban foglaltakat megvalósítja, az rálépett a krisztusi szellem útjára.

Reméljük, hogy ezen legújabb eucharisztikus munka nagyban hozzájárul a lelkeség legfönségesebb kulturájának föllendítéséhez, melyben nagy része lesz a Pécsi Oltáregylet lángbuzgalmú elnökének *Zichy Lujza* grófnőnek.

Reviczky Aladár C. M.

Jézus a szent misében föláldozza magát érettünk.

Mit kell tennünk a szent áldozás után?

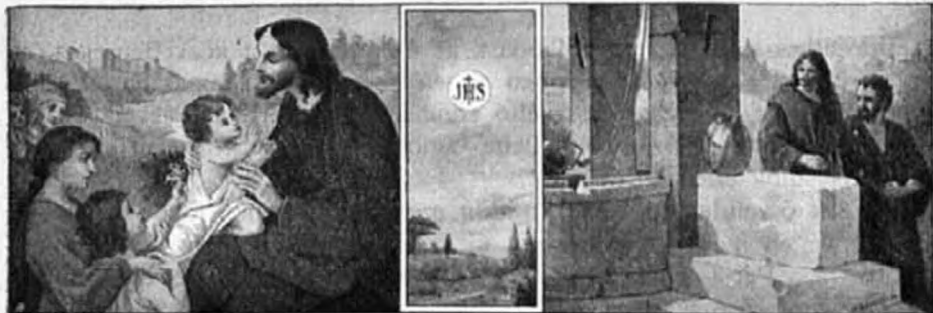
A szent áldozás után imádnunk kell az Úr Jézust, neki hálát adnunk és kegyelmeit kérnünk.

* A szent áldozás után nem szabad a templomból előbb távoznunk, míg a szent áldozás utáni imádságokat el nem végeztük. Ha csak lehet, legalább egy negyedórát töltünk el ájtatos imádsággal.

Intelem. Ha még nem érted meg első szent áldozásod napját, forrón kívánczozál utána. Később pedig járulj gyakran és mindig méltóan az Úr asztalához. A szent áldozás napján tartózkodjál a világias mulatságoktól.

Miben különbözik a szent mise a keresztáldozattól?

A szent mise abban különbözik a keresztáldozattól, hogy Jézus a keresztfán vérontással áldozta föl magát, a szent misében pedig vérontás nélkül áldozza föl magát.

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA ÉMIL.

«Csak az édes Jézust kérem».

EGYSZER egy nagy városnak egyik szegény árvaházát látogattam meg. A kedves főnöknő testvér legelőször az intézet kápolnájába vezetett s a szentségházra mutatva így szólt nekem: «Ez az árvaháznak a szive. Ó, mily nagy áldás árad a legméltóságosabb Oltáriszentségből kis árváinkra». Azután megtekintettem az intézetet s közben elmondta a jó főnöknő, hogy itt nevelik, tanítják a város legelhagyatottabb gyermekeit, kik között vannak béna, vak, süket, a szülői házból kitaszított gyermekek, kik a szeretet melegét soha nem érezték, kiket a rendőrség az utcáról szedett föl s hozott az árvaházba, kik az Istenről, a szent Szűzről, az Úr Jézusról soha nem hallottak semmit és mégis rövid idő alatt mindnyájan a jó Jézusé lesznek. Megtanulnak imádkozni, megismerik a szent hitet, a szent-ségekhez járulnak s jó fiúkká, leányokká válnak.

— Nézze csak — mondá a főnöknő — tavaly egy hideg, ködös novemberi este egy éjjeliőr hozott intézetünkbe egy beteges nyolcéves fiúcskát, kit szülei elkergettek s ki a parkban sirdogált. Oszkárnak hívták a szegénykét. Semmit sem tudott, csak keresztet vetni. Azt sem szüleitől tanulta. Semmi nevelésben sem részesült, még azt sem tudta, hogy jó Isten van. S mégis e kis fiú szomjazott a jó Isten után. Napról-napra meséltünk neki betegágya mellett az édes Jézusról, a katekizmusból s a bibliából. Sokszor megtörtént, hogy midőn oktatásomat befejeztem s tőle távozni akartam, lázas kis kezecskéivel megragadta a kezemet s így szólt: «Kedves testvér, kérem, csak beszéljen még; jaj de szép, amit mond, ne menjen el, beszéljen tovább az édes jó Jézuskáról». S a kis Oszkár pár nap mulva már a betegszobának, hol több beteg gyermek feküdt, apostola lett. Sokszor ismételte a beteg árvák előtt azt, mit neki a katekizmusból beszéltünk.

Közeledett a szép karácsony ünnepe. Bejött az árvaházba legnagyobb jötevőnk, X. grófnő, hogy megtudja árváinknak kívánságait s őket a szent estén megörvendeztesse. Sorba kérdezte őket. A Franci építőköveket kért, a béna Margitka képeskönyvet, mások babát, lovat, katonákat, vagy süteményt, aranyos diót, meleg kabátkát, sipkát, könyveket kértek. A grófnő utóljára a kis Oszkárhoz jött s így szólta meg őt:

— Hát édes fiam, neked mivel szerezhetnék örömet azon a szent estén?

Oszkár a grófnő szeméibe nézett s mosolygós, kedves, aranyos tekintettel, bágyadt, alig hallható hangon így válaszolt:

— *Csak az édes Jézust kérem.*

— Édes fiam, te választottad a legjobbat. Neked maga az édes Jézus kell.

— Igen, igen — szólt Oszkár — a szentáldozás. Ő jöjjön a szívembe s akkor mindenem van.

Két nap mulva teljesült a kis Oszkár kérése. Az első szentáldozásban bevonult a kis Jézus a szívébe karácsony szent estéjén, midőn a nagy karácsonyfa gyertyafényben ragyogott s körülserglették az örvendő árvácskák, a betegszobában vágyva, szent örömmel várta kis Oszkárunk az édes Jézuskát, mint útravalót az örök életre.

Boldogan, ragyogó szemekkel, mosolyogva fogadta az Úr Jézus ártatlan szivecskéjébe, körülvettük az ágyát, imádkoztunk, elénekeltük a karácsonyi éneket s azután a kis, aranyos Oszkárnak a lelke az égbe szállt édes jó Jézusához, hol az angyalokkal énekelte tovább: «Dicsőség, dicsőség az Istennek!»

Mire a főnöknő befejezte beszédét, könnybe borult szemekkel sietünk a kápolnába s adtunk hálát a jó Istennek, hogy egy szenttel több van a mennyben.

Közli: R. A.

Hálaadó szentséglátogatás.

Én: Ur Jézus! Te itt előttem a szentségházban valósággal jelen vagy, hogy éjjel-nappal, évről-évre jót cselekedj velünk. Közeledem Hozzád, mert meg akarom gondolni jótéteményeidet és azokért szívemből hálát adni kívánok.

Az Úr Jézus: Gyermekem! szép a szándékom, de hogy minél őszintébb legyen a hálád, gondold meg a következőket: Több ezer évvel az én születésem előtt mennyei Atyám fölhívta Mózeszt magához a Sinai hegyre. Mózes 40 nap és 40 éjjel maradt a hegyen. Ez idő alatt sok parancsot kapott mennyei Atyámtól. Így azt is, hogy drága szövetből és szőnyegből sátrat készíttessen. Csináltasson azután ákácfaiból szekrényt is és vonja be gazdagon arannyal. A szekrény tetején legyen tiszta aranyból két angyal s ezek térdeljenek egymás felé fordulva, mintha imádkoznának.

Mózesnek a sátorba kellett ezt a szekrényt állítania, mikor már elkészült. Ettől fogva a szekrényt senki sem láthatta, függöny takarta el a zsidók előtt. Csak a főpaprak volt szabad egy évben egyszer a szekrényhez mennie. Nagyon szentnek tartották ezt a szekrényt, mert azt jelentette, hogy az Úr Isten folytonosan a zsidó néppel van, azt oltalmazza és segíti. Ezért frigyszekrénynek nevezték. Ennél a szekrénynél jövendölte meg az Úr Isten a főpaprak a jövőt; megmondta azt is, ha háborúba akartak menni, szerencsések lesznek-e vagy nem.

Ilyen jól tett mennyei Atyám a zsidó néppel! Az izraeliták hálások is voltak érte. Mikor Salamon lett az ő királyuk, ez a bölcs és gazdag király nem kímélte a pénzt, igen szép templomot épített, hogy abba helyezze a frigyszekrényt. 160.000 munkás építette ezt a templomot hét éven át. Messze vidékről hordatta a legjobb követ; megvette a legfinomabb fákat; bevonatta a falakat arannyal, drága szőnyegekkel. A templomban állott tíz hétágú gyertyatartó tiszta aranyból, tíz aranyasztal, amelyeken kenyeret áldoztak, és díszes oltárok.

Mikor a templomot fölszentelték, Salamon örvendező szívvel áldozott föl az oltáron egy állatot. Mikor az állat már le volt ölve, rátették az oltárra. Salamon pedig leborult az oltár előtt és teljes szívéből magasztalta mennyei Atyámnak végtelen jóságát. Mennyei Atyámnak nagyon tetszett Salamon háladatossága, azért tüzet küldött le az égből az oltárra.

Én: Édes Jézusom, mennyivel több jót teszel te énvelem, mint valamikor mennyei Atyád a zsidó néppel! Nekik nem volt Oltáriszentségük, hanem csak frigyszekrényük. A frigyszekrény nem volt maga a Te mennyei Atyád, hanem csak jelentette, hogy Ő köztük van, szereti és segíti őket. Nekünk van oltárunkon szentségházunk. Ez olyan, mint a frigyszekrény. Azért is sokszor angyalok szobrai látjuk a szentségház mellett, mint a frigyszekrény mellett is voltak Salamon templomában. De nem a szentségház a fő, hanem a szent ostyák a szentségházban. O, a szent ostya sokkal, sokkal több, mint a frigyszekrény! Hiszen a szent ostya alakjában Te magad vagy köztünk, jóságos Úr Jézus!

Milyen jó az nekünk, hogy köztünk lakol, édes Megváltónk! Hányszor áldottál meg minket a szent ostyából!

Megáldottál, mikor jó keresztszüleink először hoztak a templomba, hogy a Te áldozópapod megkereszteljen minket. Te átláttál a szentségház ajtaján és megáldottál minket, mint az ártatlan kisdedeket, mikor még a földön jártál. Azért oly szeretetet akarok Neked adni, mint a jeruzsálemi kisdedek, mikor virágvasárnapon a szent városba dicsőségesen bevonultál.

Valahányszor itt vagyunk a szentmisén, mindig örülsz és kéred mennyei Atyádat, vegye a szentmisét az én javamra is szívesen. Dicsérjen és magasztaljon jóságodért lelkem mindörökre.

Mikor éjjel alszom, akkor is ébren vagy. A Te szereteted nem alszik soha, éjjel-nappal kéred Atyádat érettem. Ne vesszen ki ezért a háladatosság soha szivemből, hogy egykor szünet nélkül dicsérhesselek a mennyekben.

Mit szólnak, édes Jézusom! a szentáldozásról? A zsidók közül csak a főpap láthatta a frigyszekrényt. Te szentebb vagy a frigyszekrénynél és mégis nemcsak látnunk szabad Téged a szent ostya alakjában, hanem még magunkhoz is vehetünk a szentáldozásban. O, még ha angyal volnék is, akkor sem tudnám eléggé megköszönni jóságodat!

A zsidók főpapja a frigyszekrénynél tudta meg, ha háború ütött ki, mit tegyen, hogy győzzenek. Háborúban vagyok folytonosan, mert a gonosz lélek örökre szerencsétlenné akarja tenni lelkemet. De Te őrzöd lelkemet, hogy el ne kárhozzék. Ha tehát kísértés ér s Rád gondolok, ki a legfölségesebb Oltáriszentségben jelen vagy, úgy érzem, mintha hallanám, amit magadban gondolsz: «Csak ne félj, édes gyermekem! én veled vagyok, nem fog legyőzni a sátán!» Áldjanak, magasztaljanak ezért az összes őrzőangyalok, édes Jézusom!

Ha majd egykor eljő az utolsó napom, el fogsz jönni Te is, elhoz betegségemben a Te áldozópapod s megáldoztat, hogy az utolsó percekben se győzhessen le a sátán. E jóságodért előre hálát mondok, édes Jézusom!

Mikor pedig halálom után még a tisztító-tűzben fogok szenvedni, ha mindenki elfeledkeznék is rólam, Te mindig rám fogsz gondolni. Minden szentmisében föláldozod magadat nemcsak az élő szentekért, hanem a holtakért is, majd érettem is, hogy ne szenvedjek sokáig a tisztító-tűzlángjaiban. Köszönjék men helyettem azok a lelkek, kiket eddig a tisztító-tűzből megszabadítottál!

Nemcsak énám gondolsz, édes Jézusom, a legfölségesebb Oltáriszentségben, hanem minden emberre. Annyi, de annyi ember él a világon s Te mindenkihez egyformán jóságos vagy. Édes szüleim is hányszor imádkoztak itt Hozzád! Imádkoztak testvéreimért, imádkoztak érettem is s Te meghallgattad őket. Megáldottad a szántóföldeket, megáldottad a házakat is, hogy szárazság, jégeső ne vegye el kenyerünket és tűzvész ne pusztítsa el lakásunkat. Dicsérjen Téged jóságodért minden ember nyelve, ki a földön él.

Mit adjak neked mindezért, jóságos Megváltóm? Te tudod, hogy semmim sincs, szüleimtől kapok mindent. Csak szivem van. Ó, ha én is oly szép templomot tudnék építeni Neked, mint Salamon király a frigyszekrény számára! De hiszen, Úr Jézus, Te mondtad egyszer: «Ha valaki engem szeret, annak lelkébe bemegyek Atyámmal és nála lakom, mint valami templomban». Szeretni akarlak, mert oly jó vagy, hogy azt senki, még a szent angyalok sem tudják elmondani. Örülök neki, hogy így szeretlek, mert most mindjárt láthatatlanul lelkembe jössz. Szép tiszta templom most az én lelkem: még tudni sem akarok a bűnről. Különösen

azt... (gondold el, gyermekem, legfőbb hibádat, melyet leggyakrabban követesz el) akarom kerülni. Ó, mily kár! eddig nem gondoltam arra, hogy az én lelkem nagyon kedves templomod lehet, ha nagyon szeretlek. Mikor vétkeztem, különösen valahányszor főhibámat elkövettem, nem szerettelek őszintén. Bocsáss meg, édes Jézusom! és vedd szívesen ígéretemet, amint szívesen vette mennyei Atyád Salamon imáját és háláját. Szeretni akarlak mindhalálig, őszintén. Salamon áldozatára tüzet bocsátott mennyei Atyád az égből: nekem add a szeretetnek szent tüzét, hogy Téged soha el ne felejtssek. Amen.

Húzzuk ki a szegeket Jézus kezéből és lábából!

AGYERMEKI léleknek őszinte szeretete az Üdvözítő iránt sokszor igen kedves módon nyilatkozik meg. Az ártatlan szív együtt örül és együtt szenved az ő drága Jézusával. Ennek szép és tanulságos jelét adta a négyesztendős kis báró C. Móric. Nem is olyan régen történt, hogy a pozsonyi kálvárián megpillantotta Jézust a két lator közt keresztre feszítve. «Ki ez?» kérdezte kísérelőtől, nem mintha nem tudta volna, hanem mert a gyermeki léleknek fölfoghatatlan az emberek rosszasága, melynél fogva a legjobb és legszentebb Isten-embert ennyire meg tudták kínozni. Mikor azt felelték a kis fiúnak, hogy Jézus az, aki a keresztfán függ, így szólt: «Úgyebár, mikor majd fölmegyünk a mennyországba, kihúzzuk Jézus kezéből és lábából a szegeket!»

Tudod, kedves gyermekem, hogy azok a szegek, amelyeket a zsidók vertek Jézus kezébe és lábába, már rég ki vannak húzva. Erre a kis fiú az ő szeretetében és fájdalmában nem gondolt. De azóta is, hogy Jézus a jeruzsálemi Kálvária-hegyen meghalt, folyton bántják őt az emberek az ő bűneikkel s a vétkek jobban fájnak Jézusnak, mint az igazi szegek. Különösen pedig most, a farsangban, nagyon keveset gondolnak a jó Jézussal, hanem inkább oly mulatságokba mennek, amelyek az Üdvözítőnek nagyon fájnak.

Itt van előtted ez a szegény, szenvedő Úr Jézus! újból keresztre feszítik őt az emberek az ő bűneikkel! Szereted Őt? Tedd meg, amit a négyéves kis fiú mondott! Menj föl Jézushoz a mennyországba! Hát lehetséges az? Igen, megteheted, hiszen a múlt hónapban is olvastad, hogy a szentségi Úr Jézus lakása: az oltár, a templom, egy kis mennyország a földön. Áldozz mentül gyakrabban, végezz sokszor, sőt ha lehet, naponkint szentséglátogatást, jer a templomba, e földi mennyországba, nagy szeretettel; a te szereteted megörvendeztetni Jézust, feleddeti Vele, hogy mennyire bántják az emberek; igazán kihúzod a szegeket Jézus kezéből és lábából!

Röptében a nagyvilág körül.

Zichy Nándor gróf. Akkor tárult nagy lelke elé az örökélet birodalma, amikor megszületett az örökélet Szerzője. — December 24-én halt meg.

Magánéletében mintaképe volt a szentéletű kereszténynek. Hitbuzgalma, hősi erényei, lelkének szépsége barátaiban és ellenségeiben egyaránt mély tiszteletet ébresztettek iránta. — A *gyakori szentáldozás* volt az a forrás, amelyből lelkének ezen elévülhetetlen ékességei táplálkoztak.

A közpályán, főleg a katolikus ügyek élén való szereplése pedig — mint a kalocsai érsek mondja — hazánkban egyedül álló a maga nemében. Hazánkban a katolikus ügyek iránti érdeklődés fölkeltése Isten kegyelmének segítségével az ő nevéhez van fűzve. A legtöbb katolikus mozgalomnak kezdeményezője és minden egyesnek buzgó és nagylelkű támogatója volt. S mindezt olyan kitartással és lelkesedéssel tette, melyre csak egy őszintén hívő, az igazság diadalában reménykedő és Istent mindenekfölött szerető lélek képes.

Zichy Nándor gróf nagysága annyira kiemelkedő a földi nagyságok sorában, hogy a katolikusok millióinak lelkét nem annyira gyász és szomorúság, mint inkább ünnepi hangulat és magasztaló himnusz tartja fogva az ő halálának hírére, bármekkora veszteséget jelent is a magyar katholicizmusra.

Reméljük az irgalmas Istentől, hogy az ő nagy és hősi hitvallója már élvezzi a mennyei örömeket, — a magyar hálás katholicizmus pedig sohasem fogja e lelkesítő és magával ragadó eszményképét elfeledni.

Magyar nemzeti zarándoklat Lourdesba. Már tettünk róla említést, hogy a szent Szűz e híres kegyhelye ez év július havában egy fényes ünnepség színtere lesz. Ekkor szenteli föl ugyanis dr. Kohl Medárd püspök a hercegprimás úr képviselőjében a lourdesi Kálvária X. stációját, mely kizárólag a magyar katolikusok adományából épült föl. A rendező bizott-

ság, melynek élén dr. Nemes Antal p. prelátus, c. apát, a budavári koronázó-templom plébánosa áll, mindent elkövet, hogy a magyar nemzeti zarándoklat impozáns részvétellel jelenjen meg Lourdesban s ne maradjon mögötte a többi nemzeteknek. Gaibl Sándor c. apát, pozsonyi kanonok (Pozsony, Káptalan-u. 3.), kit a hercegprimás Ő Eminentijája a zarándoklat lelki vezérletével és az adományok gyűjtésével bízott meg, kéri, hogy az érdeklődők programmokért és jelentkezési lapért hozzá forduljanak.

X. Pius pápa ajándéka.

X. Pius pápa ajándéka. Igen meghatározó és ünnepies módon ment végbe a pozsonyi belvárosi plébánián annak a kehelynek az átadása, amelyet X. Pius pápa ajánlott föl a pozsonyi kir. kath. főgimnázium Erzsébet királyné emléktemploma részére. A kelyhet, mely a legelső pápai ajándék, amiben Pozsony részesül, néhány hónappal ezelőtt Kohl Medard dr. püspök hozta és özv. Szápáry Béláné grófné, az új templom fölszerelő bizottsága lelkes elnökének az őrizetére bízta. A további őrizetre — mindaddig, amíg a templom s vele együtt a kehely átadható lesz magasztos rendeltetésének — Szápáryné grófné Zandt Ödön pápai prelátust, városi plébánost kérte föl, aki a kelyhet múlt évi december hó 17-én déli 12 órakor vette át. Az átadás alkalmával a pozsonyi

társaskáptalannak csaknem összes tagjai megjelentek a plébánián, ott voltak továbbá Czaykovski Evarist lovag és Kazacsay Árpád plébánosok, Végh Ferenc pápai kamarás, a szeminárium h. igazgatója, a helybeli papság egyéb tagjai s a főgimnázium tanári karának küldöttsége, Polikeit Károly igazgató vezetésével. Özv. Szápáry Béláné grófnét gyengélkedése miatt leánya, Szápáry Ilona grófné képviselte. «Édesanyám küldetéséből jövök — mondotta a grófné — átadni a kelyhet, melyet O Szentsége volt kegyes adományozni. Engedje Méltóságod, hogy felolvassam a levelet, melyet édesanyám intézett Méltóságodhoz». Az özvegy grófné levele így szólt:

Méltóságos és főtisztelendő Prelátus úr!

Gyengélkedő egészségem megfoszt a személyes megjelenéstől. Helyettem és megbízásomból Iona leányom fog engemet ma képviselni és azon kelyhet átnyújtani, amelyet árpádházi dicsőséges Szent Erzsébet Asszonyunkról nevezett Erzsébet királyné emléktemplom javára Szentséges Atyánk, X. Pius pápa kegyesen adományozott s amelynek ünnepies átvételére és ideiglenes őrizetére ezennel Méltóságodat tiszteletteljesen fölkérem.

Krisztus Urunk helytartója, dicsőségesen uralkodó X. Pius pápa O Szentsége t. i. magas személyéhez intézett alázatos és benső kérelmemre a helybeli kir. kath. főgimnázium templomának céljaira ezen most átnyújtandó kelyhet magas személyében konszekrálni és örök emlékezetül ajándékozni kegyeskedett.

Maradjon tehát ezen szentelt edény, melyet a Szentatya különös kegyével kitüntetett, annak liturgikus használatáig Főtisztelendőséged hivatalos gondozásában mindaddig, míg annak ünnepies átvitele magasztos rendeltetése helyére be nem következik és az isteni Megváltónk emlékezetére rendelt vérontás nélküli szentmiseáldozatban felmutatva, a kath. ifjúság és a nép épülésére szolgálni nem fog.

Szentséges Atyánk kegyteljes jóindulatát, mely a kehely adományozásában nyilvánul és hazánk történetében kivételesen álló eseményt képez, legméltóbban viszonyozhatjuk azáltal, ha törhetlen hűséggel és teljes odaadással a pápa fölkent személye és az anyaszentegyház tanai előtt hódolattal meghajolva, mindenkor a római Szentszék iránt hűséges ragaszkodást tanúsítunk.

Fogadja Méltóságod alázatos kérelmemet szokott jóindulatával, melybe magamat ajánlva, maradok a hit egységében egyesülve Főtisztelendőségednek odaadó hiva

Szapáry Béláné.

A jelenlevők lelkes éljenzéssel fogadták a Szapáry grófnék szép szavait, melyeket Zandi Ödön prépostkanonok hasonló meleg hangon viszonyozott, arra kérve a Mindenhatót, hogy bő áldást hullasson a két hitbuzgó, fenkölt szellemű mágnásasszonyra. A Pius pápa által följajlott remekművű kehelyre következő fölirat van vésvé: «Pius X. Pont. Max. Ecclesiae S. Elisabeth Hungar. Posonii, A. D. MCMXI. DD.» («Nyugat-magyarországi Hiradó», 1911. dec. 20.)

Automobil-templom. Már olvastunk egyszer e lap hasábjain az *Automobil-templomról*, melyet a gyakorlati angol talált föl. Egyelőre még csak Anglia keleti részén használják. Kitűnő szolgálatokat tesz a szórványosan lakó katolikusok lelki szükségleteinek kielégítésében. A nép nagy örömmel és áhitattal vesz részt az istentiszteleten. Sőt az angol

protestánsok is erősen érdeklődnek iránta. Szívesen jelennek meg a katolikusokkal együtt a szertartásokon és meleg érdeklődést tanúsítanak szertartásaink jelentősége iránt. Egyáltalában igen jó eszköznek bizonyul az Automobil-templom a hitterjesztés szolgálatában, azért a közel jövőben más vidékeken is használatba hozzák.

A nagyszombati főtemplom ajándéka. A földi hiúságért való kiengesztelés gyönyörű módját gyakorolta Emmer Kornél kuriai bíró. Halálos ágyán azzal a kérelemmel fordult a feleségéhez, hogy ékszereiből készíttessen Nagyszombat szülővárosa számára Oltáriszentség-tartót. Felesége teljesítette a haldokló utolsó óhaját. Legbecsesebb ékszereit dolgoztatta át s a nagybecsű szinarany szentségtartót már el is küldötte a nagyszombati főtemplomnak.

A boszuálló madonna. Róma környékén levő Poli helység temploma egy gyönyörű Madonna-szobrot rejteget falai között. A szobrot a templom 500 éves fennállásának emlékére IX. Pius pápa ajándékozta és fölötte drága gyémántos koronával ékesítette. Minap egy állítólag német ember meg akarta rabolni a csodatévő Madonnát kincseitől s a szobrot átkarolva igyekezett a drágaköveket letördelni. De egyensúlyát veszítve lebukott és a magával rántott szobor agyonnyomta. Reggel holtan találták a templomban.

Lelkiyakorlatok.

Az Oltáregyesület házikápolnájában, IX., Üllői-út 77. sz. nagybőjt folyamán a következő lelkiyakorlatok lesznek megtartva:

1. Urnök és keresztény Anyák kongregáció részére, február 21—25-ig, tartja ft. P. Schlick János S. J.

2. A «Szent Anna» kongregáció részére, február 28-tól március 3-ig, tartja ft. P. Áronffy, lazarista.

3. A «Virgo Reparatrix» kongregáció II. csoportja és fiatal leányok számára, március 13—17-ig, tartja ft. P. Ruzicska Jenő S. J.

4. Francia szentgyakorlatok, március 23—27-ig, tartja ft. Panmier Vince, Szent Ferenc r. áldozár.

5. Az Oltáregyesület tagjai számára, március 28-tól április 1-ig.

Mindenemű útbaigazításért kérjük IX., Üllői-út 75. szám alá fordulni.

IRODALOM.

Búcsúval ellátott fohászok. Kapható Kalocsán a Rózsafüzéripárnál 1 példány 4 fillér, 100 példány 3 korona.

Búcsú-fohászok. 1.) Jézushoz a légméltóságosabb Oltáriszentségben. 2. Jézus szentséges Szívéhez. 3. Szűz Máriához. 4. Szent Józsefhez. Hiteles forrásokból összeállította *Gramantik* Lőrinc S. J. Kapható Kalocsán a Rózsafüzéripárnál. Egy-egy sorozatból 100 darab 1'80 korona.

E füzetnek s az imalapoknak célja hozzáférhetővé tenni a hivek számára Anyaszentegyházunknak lelki kincstárát, a búcsúkat és megkedveltetni a hivekkel a búcsúimákat.

A «Búcsúval ellátott fohászok» 15 lapos füzetbe s összesen 80 búcsú-fohászt tartalmaz az Atyaisten, a Szentlélek, Jézus Krisztus, az Oltáriszentség, szűz Mária s a szentek tiszteletére. Fölvilágosít a búcsúk elnyerésének módjáról is.

A «Búcsú-fohászok» két leveles nyomtatványok. Az első lapot az Oltáriszentségnek, Jézus Szívének, szűz Máriának, illetve szent Józsefnek képe foglalja el; a többi három oldalon a búcsúimák vannak.

Mindkét kiadványt nagyon ajánljuk tömeges terjesztésre.

Az Emberfiáról. (Krisztus-elbeszélések.) Irta *Krane* Anna bárónő. Fordította *Hodács* Ágost, segédlelkész (Szeged-Rókus).

Krane Anna bárónő e könyvben az Üdvözítő földi élete részleteit dolgozta föl elbeszélések alakjában. Ragyogó tollával bebizonyította, hogy nemcsak a szent személyek és események általában, de még Krisztus személye is mennyire méltó tárgya lehet a szépirodalomnak. Tulajdonképpen nem is annyira Krisztusról, mint inkább azokról a személyekről szól, akik Krisztus környezetében éltek. Ha az Üdvözítő személye többé-kevésbé mégis szerepel, Krisztus Isten-ember maradt Krane Anna tolla alatt. Az olvasó ezekben az elbeszélésekben szinte látja az isteni ragyogást, amely az Üdvözítő személyéből előtör, de azért mégis emberi részvétellel van iránta. A könyv hat elbeszélést tartalmaz: «A názáreti álomszövedő», «Alfeuszfia Lévi», «A százados», «A bűnösök lakomája», «Dizmasz» és «Mária búcsúja».

Az író a szentírás adataihoz annyi kedves vonást vegyít a sajátjából, hogy az embernek úgy tetszik, mintha ujat olvasna. Szóval Krane Anna bárónőben olyan írónőt üdvözölhetünk, aki a keresztény nő szívével és a művésznő szemeivel látta meg és dolgozta fel a gazdag anyagot. Könyve keresztény módon gondolkodó köröknek bizonyára ked-

velt olvasmányuk lesz. A 128 lapra terjedő könyv finom kiállításban fűzve 1-50, kötve 3 K.-ért a fordító címén rendelhető meg, de kapható bármely könyvkereskedésben is.

Bernardinus. A katolikus egyházi szónoklat szolgálatában, 1912. Kolozsvár (Ferenciek kolostora). Előfizetési ára 8 korona.

Készen kidolgozott beszédeket hoz. Hogy mennyire fontos, mennyire — mondhatni — létkérdés az egyházra és a hívek vallásosságára nézve a szentbeszéd, arról talán fölösleges említést tenni. De fel kell hívni a figyelmet arra, hogy a harcmodor, a bizonyítási módok koronkint változnak aszerint, hogy milyen a hit elleneinek támadása, milyenek a hívek hitét és erkölcsét veszélyeztető tévedések. S erre nézve szükséges, hogy legyenek szónoklati folyóiratok, melyek már a *legújabb harcmodorban megírt beszédeket hoznak*. Épen azért örömmel üdvözljük a Bernardinust és elterjedését szívből kívánjuk.

EGYESÜLETI ÉLET.

Választmányi gyűlés. A budapesti középponti Oltáregyesület választmánya Kápter Károly igazgató elnöke alatt január hó 15-én rendkívül gazdag tárgysorozatú gyűlést tartott.

A jegyzőkönyv felolvasását pénztári jelentés követte az elmúlt esztendőről. Tanulságos adatai miatt majd a jövő számban külön is kitérünk rá.

Meleg szavakkal emlékezik meg az igazgató-elnök a magyar katolicizmus nagy halottjáról, *Zichy Nándor* grófról. Az Oltáregyesület céljaival rokon lélek volt, mert hisz naponként járult a szentáldozáshoz. De emellett haláláig elnöke volt az Oltáregyesület templomépítő bizottságának. A választmány háláját azzal

véli némileg leróni, hogy gyászoló családjának kifejezi a részvétét, az örökimádás templomában lelki üdvéért misét mondat és teljes lelkesedéssel támogatja azon mozgalmat, mely a nagy halott emlékét *templommal* akarja megörökíteni.

A választmány köszönetet szavaz Kriszt Jenő esperes-plébánosnak azon buzgóságáért, amellyel néhai Népešy Károly pápai lakos az Oltáregyesület részére juttatott 1000 koronányi hagyományát lebonyolította.

Mindannyian örömmel veszik tudomásul, hogy a bécsi eucharisztikus világkongresszuson való részvételre már is megtörténtek a kezdőlépések. A püspöki kar bizottságot szervezett a közelebbi módok megállapítására. A bizottság elnöke Fischer-

Colbrie Ágoston kassai püspök, tagjai pedig eleddig: Andor György, Drexler Antal, Ernst Sándor, Hanauer Á. István, Kánter Károly, Mössner József, Reviczky Aladár, Révay Tibor, Rott Nándor, Túri Béla, Werdenics Endre és Zubriczky Aladár. Hölgyszövetség is van alakulokban egy főhercegnő elnöklete alatt. Azonkívül meghallgatja a választmány a főegyházmegyei hatóság leiratát, hogy a középponti Oltáregyesület tudassa a bécsi középponti oltáregyleti irodával az egyházmegye területénlevő Oltáregyesületek számát.

Erősen ajánlja az elnöklő igazgató

a megalakulóban lévő selmechániai «*Templomberendezési Műintézet Részvénytársaság*»-ot. Majd Solymós Oszkár amerikai lelkész kérése kerül tárgyalás alá. Solymós Oszkár a szegény kivándorolt magyarok számára kér magyar Rákóczi-féle Máriás lobogót. A választmány nem zárkózik el a kérés megadása elől, csak a már régebbi idő óta huzódó dolog körül keletkezett félreértések eloszlatását várja meg.

Mindezek után még több kisebb egyesületi ügy felett dönt a választmány, mire Kánter Károly igazgató rövid imával bezárja az ülést.

Telefonpósta.

Dr. Simon Aichner: Eucharistische Predigten. Ára 4 kor. Kapható a Szent-István-Társulatnál. Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.

Pannonhalma: «Szeretet szentsége» — kezdetleges, máskor talán szerencsésebb lesz.

Hontvarsány: Amint méltóztatott észrevenni, «Szilveszter éjjelén» nem volt alkalmas a közlésre.

L. I. Kishegyes: A kedves cikkekcske majd a következő számot fogja ékesíteni. Ha van készenlétben, azért hálásan fogadjuk. Szívély. üdv.

Minél betegebb vagy, annál inkább kell az isteni orvosságot vened. A dűledező falat támogatjuk, hogy egyenest megálljon. Azt mondd, nem tapasztalsz semmi előmenetelt. Ha majd nem áldozol, azt hiszed, jobb sorod lesz? Még sokkal rosszabbul leszel.

Nincs az megrögzött szokás, legyen bár még oly beleroszsdásodott, mely a naponkinti áldozásnak soká ellenállhatna. (Lig. sz. Alfonz.)

A «Katholikus Gyermekvédelem» 1912. januári száma *Keményffy K. Dániel* szerkesztésében következő változatos tartalommal jelent meg:

1. Tömörüljünk a gyermekvédelem körül. *Gróf Majláth Gusztáv-tól.* — 2. Újévi reflexiók. *Keményffy K. Dánieltől.* — 3. A csoportvezetők. *Számörd Ignáctól.* — 4. Pécs városi árvaház. *Szentkirályi Istvántól.* — 5. Patronage és a gyermekvédelem. *Dr. Bálint Kornéltól.* — 6. A gyermekvédelem mélyítése. *K. K. D.* — 7. Tárca. — Törvénykezés. Költemény. *Szvododa Romántól.* — A kuvik. Elbeszélés *Bognár Gyulától.* — 8. Egyesületünk köréből. — A keresztény gyermekvédelemnek ezen hézagot betöltő s a gyermeklélekmentes aktualitását szem előtt tartó organumot szívesen ajánljuk az ügy érdekében felkarolásra. Előfizetési ára 2 K. Szerkesztőség Esztergom.

Az **Egyházi Közlöny** (szerkeszti *Gerely József*) XXIV. évf. 3. számának tartalma:

Vezércikk: Dr. Vass József, Szabadgondolkodás és igazság. — *Egyetemes egyház:* Új konzisztórium, új biborosok? — Ki lesz az új madridi nuncius? — Az amerikai delegációk betöltése. — A Szent Ferencrendi rendkormány tanácskozása. — A vatikán évkönyve 1912-re. — Az olasz kivándorlók lelki gondozása. — Az Action Libérale programja. — Szektáriusság az architektúrában. — Az antiklerikalizmus uralma óta. — A lisszaboni patriárka tiltakozása. — Angol bibornok-kinevezés ma és ötven év előtt. — A southwarki egyházmegye sorsa. — A szindikalizmus reakciója. — Két francia jezsuita heroizmusa. — Katholikus egyetem Hollandiában. — Áttérés az izlamra és ujranősülés. — A kanadai nyelvharc és az Osservatore. — Szentföldi régészeti ásatások. — Szervezkedés a katolikus iskolák ellen. — Haldoklik a bécsi nuncius. — Új zsoldárfordítás és értelmezés. — Eucharisztikus kongresszus 1912-ben Bécsben. — *Időszerű kérdések:* (GV) Zsidó renaissance Palesztinában. (II.) — *Szentírás:* Dr. Hadzsega Gyula, Mikor írt Szent-Márk? — *Egyházi arcképek:* Dr. Hanuy Ferenc. — *Főpásztori körlevelekből:* Imádságok szövege új imádságos könyvekben az új katekizmusból veendő. — Gazdasági képesítéssel bíró tanítók tanítói állomások betöltésénél előnyben részesíthetők. — A tábori püspök a sajtóról. — *Határozatok:* Döntés örökségi illeték ügyében. — *Irodalom:* Gerely Jolán: Legioner (Gerenday László), Allah Akbar, A sivatag mesél. — Tóth János, Lourdes. — A hét világirodalmából. — Személyi hírek, változások, apróságok. — Memento. — Szerkesztői üzenetek. — Szerkesztőség és kiadóhivatal: VIII., Budapest, Esterházy-utca 15. sz.

KIMUTATÁS.

Az esztergomi Oltáregyesület a következő tárgyakat küldte ajándékba a budapesti központi Oltáregyesület kiállítására alkalmából: 3 vörös casula, 6 fehér casula, 1 zöld, 1 viola és 1 fekete casula, 3 vörös pluviale, 12 burza, 7 stóla, 4 ciborium-köpeny, 3 velum, 14 antependium, 8 oltárvédő, 24 oltárterítő, 26 alba, 12 karing, 12 ministering, 184 kéztörölő (lavabo), 252 kehelykendő (purificatorium), 40+97 corporale, 36 vállkendő, 10 cingulus, 48 palla, 92 stólavédő (a fehéreneműiek azon részét, mely nem vászonból készült, a missiók számára osztottuk szét), 1 pár oltárpárna, 4 csengetyűhúzó, 1 tabernaculum-védő, 2 pacificale, 7 pár ampolna tálcával, 1 szenteltvíztartó, 2 könyvvállvány, 6 vörös ministerruha, 1 koszorú.

Kimutatás azon egyházi szerek felől, melyeket a budapesti központi Oltáregyesület 1911. év folyamán időn kívül adományozott:

Szeptemberben. *Egés*, 1 ciborium-köpenyke 15 kor. értékben. *Hódmezővásárhely*, 1 fehér casula, 1 fekete casula, 1 alba, 1 karing, 250 kor. értékben.

Októberben. *Szentbalázs*, 1 fehér casula, 1 fekete casula, 2 alba, 2 karing, 1 burza, 1 szenteltvíztartó hintővel, 360 kor. értékben. *Lugos*, közkórházi kápolna részére: 1 fehér casula, 1 fekete casula, 1 alba, 1 karing, 250 kor. értékben. — *Budapest*, kún-utcai óvodakápolna részére: 1 fehér casula, 1 fekete casula, 6 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 vállkendő, 1 cingulus, 2 alba, 2 karing, 3 oltárterítő, 1 ciborium köpenykével, 4 gyertyatartó, 1 kánontáblakészlet, 484.50 kor. értékben. Novemberben. *Budapest*, Háziasszonyok Orsz. Szövetsége házikápolnája részére: 1 fekete casula, 1 viola casula, 4 gyertyatartó, 1 kehely paténával, 1 ciborium, 330 kor. értékben. — *Nagykereskény*, 1 öröklámpa, 1 sz. olajtartó, 30 kor. értékben. Decemberben. *Garamszőlős*, 1 misekönyv 35 kor. értékben.

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban
legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék
bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNY

A szerető szív az Oltáriszentség előtt.

Mindenható Teremtőm, Uram és Istenem,* te azt parancsolod, hogy teljes szívemből, teljes lelkemből, teljes elmemből és minden erőmből szeresselek.

Ó mily boldoggá tesz engem e parancs! mert hogy én, méltatlan teremtményed szerethetlek, az a legnagyobb kegyelem. Ki méltóbb a szeretetre, mint te és mégis meghagyod nekem, hogy szeressek.

Ó Istenem, épen ebben nyilvánkozik szereteted a maga egész irgalmasságában; mert csak azért parancsolod, hogy szeresselek, mert szereteted nélkül nem lehetek boldog, mert egyedül csak ez élteti lelkemet.

Uram, ki vagy te és ki vagyok én, hogy szerethetlek? Mi hasznod az én szeretetemből? Te végtelenül boldog vagy, az én szeretetem semmit sem változtat a te boldogságodon.

Istenem vagy és nincs szükséged arra, ami az enyém.

De én végtelenül nyomorult és szegény vagyok, ha téged nem szeretlek! Te szeretetteddel akarsz boldogítani; mert egyedül az a szív boldog, melyet az irántad való szeretet hevít.

Istenem, oltárodra leteszem az imádás ezen órájában szívemet; legyen egészen a tied és a te szeretetednek és imádásodnak szentelve.

Walser-Varga Örökimádás imakönyvéből.

